

B

7

K

20.05.2018r.

03980200181188
RPW/14123/2019 P
2019-05-21

KANCELARIA SENATU
Kancelaria Ogólna

21-05-2019

nr RPW. 14123/2019

(podpis)

Marszałek Senatu p. St. Jaroswski
 osoba

Senatowa Komisja Ustawodawcza

i Minimum Rodziny i Pracy

1

p. Marcin Milemicki

ul. Włocławska 618

00-502 Warszawa.

Szanowny p. Marszałku i Komisjo Ustawodawcza Senatu RP.

Luncam z do Was w sprawie informacji jakę podał
 gazeta „Fakt” w dniu 9.05.2018r. (ksero w załączeniu)
 dotycząca dotarcia 13-tych pensji do wymiaru emerytalny
 dla kobiet z rocznika 1953. Chce poinformować Komisję
 że po przepracowaniu 30 lat w składowych warunkach
 w najgorszym trybie miasta Łódź tzw. „Łódzkie
 Zakłady Chemiczne „Chemtex - Amibona” w Łodzi ul.
 Piłsudskiego 111 - pracę podjąłem w 1964r. zaraz po
 ukończeniu szkoły chemicznej w Łodzi. Ciele 30 lat
 zatrudniony w którym przewidziano - po odpracowaniu wszystkich
 stadiach do ZUS - z tego co wiem - stadiach ^{by} były
 do ZUS-u odprowadzane od idosa pracownika a nie
 imieniu na konto tak - jak dziś - ale były odprowadzane.
 Dlatego nie rozumiem dlaczego obecnym prawem
 już dotarcie a mowa którą przewidziano w PRL-u nie.
 Przy przeliczeniu emerytalny z odwołaniem się do

Pisaliśmy do ZKS-u o jednoczynie dotychczas mi 13-ty
prawy i odebranych dodatków za pracę w warunkach
niebezpiecznych (wyniki sędzi w zakresie) - Sędzi odwołali
mi tę pracę. Do dziś wciąż jest nieopracowana a
jeszcze postępkami jej to i Komisja nie zajęła się kobietami
z 1953r - a te młodsze jak ja 1946 to jesteśmy gorzej.
To Rząd p. Suchockiej i jej dowódca p. BONI - wypracowali
nam tę krajówkę. W 1993r. Przybiera Konstytucyjny
(p. Zoll) określił że jest to niezgodne z Konstytucyjną
odebraniem praw kobiet i prawo zadziałało wstecz.
Do dziś tego nie zmieniono - a wszystko jest w rękach
p. Postów - tak odpowiadają mi w piśmie:

Prezyncy Praw Obywatelskich, Prezydent Lech Kaczyński,
ZKS, i wszyscy inni do których pisaliśmy w tej sprawie
Jest opóźnienie między innymi w/w organów Państwa RP.

Atk cięgle jednak mamy nadzieję że Rząd Prawa
i Sprawiedliwości oraz Zjednoczonej Prawicy. Wierzę
pod uwagę naszej krajówkę, między 14 kwietnia ^{metto} emerytury
i Sympie niepełnosprawności z F&E z metto mety po opłaceniu
wszystkich opłat mi zostaje mi wiele.

Pisaliśmy też do p. Premier Szydło, do Petruszanki osobnie -
pełnosprawnych, do p. Prezyd. Dudy, do Biura pomocy praw-
nej przy p. Prezydencie, do p. Prezesa Komisji Wzrostu
gotów tylko moją a p. RPO p. Bodner odwołał mi pracę
w mojej sprawie o chorobę zawodową - zięgiem w związku
tym skrogi Nadzwyczajną do Prokuratury i ulham nie
dostał się sprawy. Wyniki sędzi - wreszcie się
skierujemy.

Chcę jeszcze zwrócić uwagę że będąc 7 lat na zonitku przedwybitnym - również z tego co pamiętam - z zonitku przedwybitnego były potrzebne standardnie 200 - i była to liczba nie jak 0,7% a nie 1,3%, liczone je jako mieszalnikowe. W 2001r. pamiętam z zonitku na emerytalną. Zlikwidowano zezwady pracy - a z zlikwidowano Amhera niepełnosprawnego tuż przed zodiakiem nie jut mi żal ale po prostu koszty z pracy okazywały się zbyt wysokimi. Skonsumowałem trochę już od 2001r. - 18 lat. Chęć niepełnosprawnego syna nie mogłam podjąć pracy będąc na zonitku czy emerytalnie aby podnieść sobie wydatki emerytalne. Tak jak nakazała mi p. Sechana na koniec rozprawy. Teraz mam 12-letniego wnuka (syn córki) który jest również niepełnosprawny miewalnego męża również niepełnosprawnego - i mam niepewność co robić w domu i mam już 73 lata. 9 chorób przewlekłych (związanych z moją pracą w szkodliwych warunkach) boję się przedłużyć na siebie i przedłużyć odciążanie jakiegoś wydatku syn i ja. Dlatego zwracam się do Komisji i p. Marszałka aby przed podjęciem ostatnich decyzji dot. kobiet z 1958r. wzięto pod uwagę również wasmijęse warunki.

W załączeniu przesyłam ksera

- 1). Informacje z „Faktu” - *Wystrony 99*
- 2). Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi - 12 kart. dnia 15.02.2011r.
- 3). Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi - 4 karty. dnia 20.03.2014r.
- 4). Wyrok Sądu Apel. w Łodzi - 4 karty - dnia 17.02.2015r.

We wszystkich sprawach sądowych mam adwokata ale

to w mozym mi nie pomoglo

Dlatego bardzo pragnę o uregulowaniu tych 13-tych pensji

i dodatkowo staa prace w warunkach szkodliwych poprzez
podjęcie odpowiednich ustaw. Zostało nas już bardzo
niewiele pracowników "Amilona". Większość energia

będąc na zmianach przedemerytalnych - nie gubi
się pomiędzy ich którymi im nie poleci.

Teżbyad został ekwidansowy w 1954r. Odwołaliśmy się
odpraw (smadectwa pracy) ale miłt nam nie pomógł z

możemy się zgłosić do odpowiedniego kierownika a gdy

o tym domyślnie i napisalam - dostatek

odpewiedzi i moja sprawa już się przedewniła.

Z szacunkiem

J B

PS.

Pragnę o odpewiedzi. Poprawki sygnowałam swąs panieka.

K

20.05.2018r.

Uwaga, ważne zmiany dla eme

Emerytki odzyskają nawet do

20 tysięcy złotych?!

Jolanta Kajzer (66 l.) z Augustowa

**Będziemy
walczyć
o pieniądze**

– Jedynym sposobem na to, by wszystkie pokrzywdzone kobiety z naszego rocznika odzyskały pieniądze jest nowa ustawa. Mielimy nadzieję, że parlamentarzyści zdążą ją uchwalić przed wyborami – mówi Faktowi pani Jolanta

Zobacz, co trzeba zrobić

Jeśli złożyłaś skargę w ZUS

Zakład już rozpatruje skargi o wznowienie postępowania i przeliczenie emerytury. – złożyło je niemal 24 tys. kobiet. Z informacji ZUS wynika, że połowa z nich na przeliczeniu zyskuje finansowo – świadczenie jest podwyższane od kilku groszy do nawet 1752,47 zł.

ZUS przyjmował skargi do 23 kwietnia. Jeśli kobieta jednak nie zdążyła jej złożyć, bo np. była w szpitalu, to po wyjściu z niego ma jeszcze 7 dni na zgłoszenie skargi.

Kiedy musisz iść do sądu?

Wielu emerytkom ZUS odmawia wszczęcia postępowania. Dzieje się tak w sytuacji, kiedy minęło 5 lat od wydania decyzji emerytalnej. Wtedy kobiety mają miesiąc na odwołanie się od tej decyzji do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. I warto to zrobić. Do sądu skargi muszą wnieść także te emerytki, które przed laty walczyły o wyższe świadczenie i go nie uzyskały. Mają na to czas do 21 czerwca.

Jeśli twoja sprawa się przedawniła

Minęło 5 lat od decyzji emerytalnej, a ty nie odwołałaś się do ZUS? Nie wszystko jeszcze stracone. Teraz cała nadzieja w senatorach, że przygotują projekt ustawy i do Jesiennych wyborów parlament zdąży ją Uchwalić. Wtedy będzie szansa na podwyżkę emerytury. I odzyskanie zaniżonych kwot emerytur, tak, że dla tych kobiet, których sprawy przedawniły się.

Kobiety z rocznika 1953 r., którym państwo przez sześć lat zaniżało emeryturę, dostaną wyrównania? Senatorowie zdecydowali wczoraj, że przygotowują projekt ustawy, aby kobiety mogły odzyskać pieniądze. A chodzi o ogromne kwoty!

Od 2013 r. osobom, które w wcześniejszej emeryturze przechodzą na powszech-

ną (czyli po ukończeniu wieku emerytalnego), odejmuje się wypłacone już świadczenia. W rezultacie finansowo tracą – 200, 300 zł miesięcznie, a czasem jeszcze więcej. Najboleśniej odczuły to panie z rocznika 1953, bo przepisy te ich zaskoczyły i nic nie mogły zrobić.

– Przez sześć lat walczyłyśmy o sprawiedliwość – mówi Faktowi Jolanta Kajzer

(66 l.) z Augustowa, jedna z poszkodowanych kobiet.

Przed kilkoma tygodniami Trybunał Konstytucyjny przyznał, że przepisy są niesprawiedliwe. Ale co z tego by odzyskać pieniądze, część kobiet musi iść do sądu, a aż 60 tys. Polek z rocznika 1953 nic nie może zrobić, bo ich sprawy się przedawniły (od decyzji ZUS minęło 5 lat).

Teraz, głównie dla nich, pojawia się światełko w ciemności. Senacka komisja ustawodawcza, razem z Ministerstwem Rodziny i Pracy przygotowuje projekt ustawy, która ma sprawić, że kobiety z rocznika 1953 odzyskają pieniądze. – Najważniejszym problemem jest pięcioletni okres przedawnienia. To wyklucza możliwość wyrównania szkody tym kobietom – mówił wczoraj wiceminister rodziny Marcin Zieleniecki (48 l.).

Jedną z możliwości zakłada, że Polki z tego rocznika miałyby przeliczone świadczenie, a także dostaliby wyrównanie. To by oznaczało, że niektóre odzyskają ponad 20 tys. zł (zakładając, że od 2013 r. traciły co miesiąc 300 zł na zaniżonym świadczeniu). Senacka komisja ma miesiąc, by przygotować projekt ustawy. **JUW, HBO**

98 000

tyle kobiet z rocznika 1953 roku będących na wcześniejszych emeryturach mogłyby skorzystać z wyroku Trybunału Konstytucyjnego

60 tysięcy

tyle kobietom upłynął 5-letni termin na złożenie skargi i w tej chwili nie mają szans na odzyskanie pieniędzy za zaniżone emerytury

23 757

wzrosnie świadczenie po przeliczeniu

tyle kobiet złożyło skargi do ZUS o wznowienie postępowania i przeliczenie świadczeń do ZUS. Ok. połowa z nich

Analiza Magdaleny Rubaj:

PiS chce rozbić Kukiza i Korwina

W PiS trwają już analizy na temat sytuacji politycznej po jesiennych wyborach do parlamentu. I narastają obawy, że nawet zwycięstwo nie pozwoli utrzymać samodzielnych rządów. Dlatego już zaczęło się „lepienie” jesiennych koalicji. Przypomniało to sytuację sprzed skrócenia kadencji Sejmu w 2007 r. Wtedy PiS chciało utrzymać władzę. Próbowano więc rozbić Samoobronę i Ligę Polskich Rodzin, ponad głowami ich liderów. Obiecywano posłom stanowiska i inne frakty. Ostatecznie większość sejmowa wtedy padła, choć kilku posłów zasiliło szeregi PiS. Dziś ludzie prezesa Jarosława Kaczyńskiego (70 l.) zaczynają łowy jeszcze przed wyborami. Gdzie łowić? Wśród ludzi Pawła Kukiza (58 l.) oraz Konfederacji, czyli koalicji Janusza Korwina-Milkkiego (77 l.) i narodowców. Wysłannicy PiS namawiają polityków tych partii, żeby po wyborach wyłamał się i przeszedł na stronę PiS, co pozwoli w przyszłej kadencji stworzyć większość sejmową. Tłumaczy nam ważny polityk PiS: – Zakłada-

my, że i Kukiz, i Konfederacja wejdą do Sejmu i z nich trzeba będzie montować koalicję.

Imny rozmówca z PiS: – Sam Paweł Kukiz jest nieprzewidywalny! Nie możemy być go pewni, ale wśród jego ludzi można będzie znaleźć tych, którzy wejdą z nami do rządu, bo myślimy racjonalnie.

A gdyby listy Kukiza i Korwina nie przekroczyły progu? Kłopot będzie duży, bo PSL Władysława Kosiniaka-Kamysza (38 l.) już dawno obwieściło, że na nich PiS liczyć nie może. Ale i tu jest plan podobny jak wobec Kukiza i Korwina

– liczenie na przeciwników Kosiniaka, którzy mogą „przytulić się do PiS”. – Jest kilka osób w PSL, które tylko patrzy na klęskę Kosiniaka. Wiedzą, że dwa tygodnie temu byli pewni wygranej w wyborach europejskich, a dzisiaj nie są. A to wygrana 26 maja ma być pomostem do jesiennego triumfu w wyborach do Sejmu.

50%

Tyle średnio ze swojej emerytury seniorzy wydają na mieszkanie

10-30% Tyle emerytury pochłaniają wydatki na leki

ponad 75%

seniorów nie wyjechało w ciągu ostatnich 10 lat na żadne wakacje

DIAGNOZA FAKTU

cz. 2

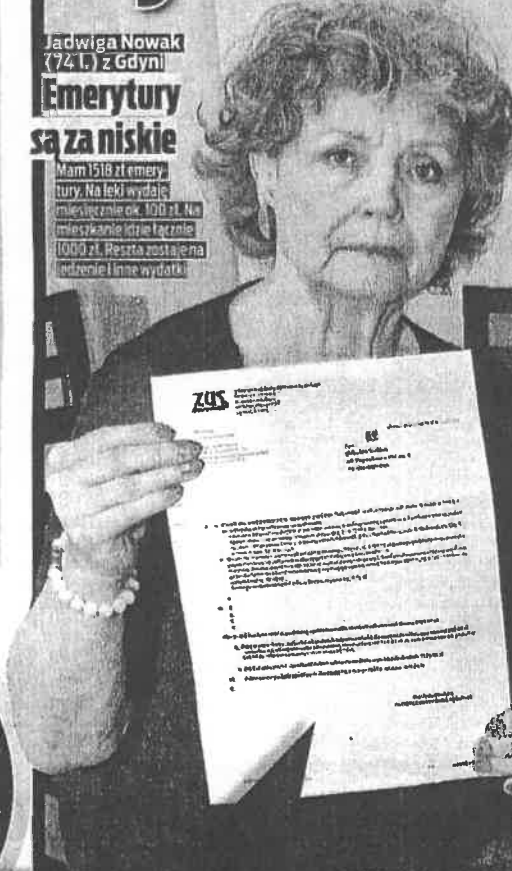
Seniorzy postulują:

Emerytura powinna wynosić 3000 zł!

Jadwiga Nowak (74 l.) z Gdyni

Emerytury są za niskie

Mam 1518 zł emerytury. Na leki wydaję miesięcznie ok. 100 zł. Na mieszkanie idzie łącznie 1000 zł. Reszta zostaje na jedzenie i inne wydatki

le polski senior ma w portfelu? Przeciętna emerytura to 1200-1500 zł na rękę. Ale jak wynika z ankiet, jakie emeryci wysłali do Faktu, po opłaceniu czynszu i rachunków, wykupieniu leków i podsumowaniu wydatków na jedzenie – zostaje im niewiele. Albo nic. – Emerytury powinny być dwa razy wyższe – piszą nam seniorzy. Jak już wczoraj informowaliśmy w Fakcie, naszą ankietę wypełniło ponad 300 osób. Pytaliśmy w niej o to, czego najbardziej brakuje seniorom w ich miejscu zamieszkania, jak oceniają stan zdrowia, dostęp do opieki społecznej, instytucji publicznych. Prosimy także o opisanie swojej sytuacji finansowej. Z informacji, jakie podali nam Czytelnicy, wynika

że przeciętnie dostają z ZUS 1200-1500 zł miesięcznie na rękę. Często nie wiedzą, że są sposoby na to, by emeryturę podnieść. Co piąty skarży się, że brakuje mu pieniędzy na spłatę długów.

Ratunkiem dla większości z nich będzie wypłata trzynastek. Dodatkowo, jednorazowe wypłaty w wysokości 888,25 zł na rękę trafiły już do 5 mln seniorów. Na co je wydadzą? „Na wnuka, dla którego jestem rodzicem zastępczym. A jak coś mi zostanie, to na wspólną wycieczkę” – pisze nam 81-letni emeryt. „Na zakup opału, kurtkę i buty” – pisze Czytelniczka. „Będą to pieniądze na opłaceniu miejsca na cmentarzu mojego męża i dzieci (już nie żyją)” – podkreśla inna w ankiecie. Jaka emerytura, zdaniem seniorów, wystarczyłaby na godne życie? Dla większości to kwota 2500-3000 zł na rękę. Jak podkreślają, wystarczyłby jeden ruch rządu, by podnieść świadczenia: „na-leży zwolnić emerytury i trzynastki z podatku PIT” – zapewniają w ankiecie emeryci.

J.U.W., G.M., P.P.

WE WTOREK:
Wielka debata
Faktu i ZUS
Początek godz. 11.00 • Transmisja
on-line na www.fakt24.pl

III. 1. Od 1 marca 2019 r. podstawę opodatkowania stanowi miesięcznie kwota 1824.00 zł.

2. Od 1 marca 2019 r. zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 141.00 zł - składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 164.13 zł, w tym odliczana od podatku 141.34 zł, odliczana z kwoty świadczenia 22.79 zł.

3. Od 1 marca 2019 r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1518.58 zł.

INFORMATÓR FINANSOWY SŁ

Zmiany w waloryzacji emerytur – zyskasz czy stracisz?

Obecna emerytura na rękę	Emerytura po waloryzacji 3,24 proc.	Tyle zyskasz	Obecna emerytura na rękę	Emerytura po waloryzacji procentowo-kwotowej	Tyle zyskasz
935 zł	974,66 zł	39,66 zł	935 zł	1002,82 zł	67,82 zł
950 zł	990,89 zł	40,89 zł	950 zł	1018,43 zł	68,43 zł
1000 zł	1043,13 zł	43,13 zł	1000 zł	1069,03 zł	69,03 zł
1050 zł	1095,38 zł	45,38 zł	1050 zł	1119,64 zł	69,64 zł
1100 zł	1147,63 zł	47,63 zł	1100 zł	1170,25 zł	70,25 zł
1150 zł	1199,87 zł	49,87 zł	1150 zł	1220,85 zł	70,85 zł
1200 zł	1252,12 zł	52,12 zł	1200 zł	1271,46 zł	71,46 zł
1250 zł	1304,37 zł	54,37 zł	1250 zł	1322,07 zł	72,07 zł
1300 zł	1356,62 zł	56,62 zł	1300 zł	1372,67 zł	72,67 zł
1350 zł	1408,87 zł	58,87 zł	1350 zł	1423,28 zł	73,28 zł
1400 zł	1461,11 zł	61,11 zł	1400 zł	1473,88 zł	73,88 zł
1450 zł	1513,36 zł	63,36 zł	1450 zł	1524,48 zł	74,48 zł
1500 zł	1565,61 zł	65,61 zł	1500 zł	1575,08 zł	75,08 zł
1550 zł	1617,86 zł	67,86 zł	1550 zł	1625,68 zł	75,68 zł
1600 zł	1670,11 zł	70,11 zł	1600 zł	1676,28 zł	76,28 zł

Gdyby trzymać się rządowych prognoz, przyszłoroczna podwyżka emerytur i rent może wynieść 3,24 proc. Ale minister rodziny Elżbieta Rafalska mówi Faktowi wprost, że wolałaby waloryzację kwotowo-procentową na wzór takiej, jaka była przeprowadzona w tym roku. Co dla seniorów będzie korzystniejsze? Oto nasze wyliczenia.

Przypomnijmy, w tym roku świadczenia osób z prawem do minimalnej emerytury wzrosły od 1 marca o co najmniej 70 zł brutto, czyli 56 zł na rękę. Kto ma więcej niż 2500 zł na rękę, dostaje podwyżki procentowe (w tym roku wzrost wyniósł 3,26 proc.).

I jak kilka dni temu ujawniła w wywiadzie dla Faktu minister Rafalska, taka waloryzacja to dobry kierunek – Gdybym miała wpływ na to, jakie rozwiązanie zostanie zastosowane w przyszłym roku, rekomendowałabym tego typu mechanizm, bo wspiera osoby o niższych świadczeniach. A tych jest sporo – mówi szefowa resortu pracy.

Przedstawiamy zatem symulacje, jak zmieniłaby się wysokość emerytur, gdyby przeprowadzona była waloryzacja procentowa (tabela po lewej) oraz kwotowo-procentowa (tabela po prawej), zakładając, że minimalna podwyżka, jak w tym roku, wyniesie 70 zł brutto. Uwaga! Przy takiej waloryzacji seniorzy zyskają więcej, niż w tym roku, bo od 1 stycznia planowane jest jeszcze obniżenie PIT z 18 do 17 proc.

Dla osób z emeryturami od minimalnej do przeciętnej (ok. 1800 zł na rękę) – bardziej opłacać się będzie właśnie waloryzacja mieszana. Dla osób z wyższymi świadczeniami nie ma znaczenia, jaki mechanizm zostanie wybrany.

Kiedy rząd podejmie decyzję co do sposobu waloryzacji Pieniądze na ten cel musi zaplanować w projekcie budżetu, a ten do końca września musi wpłynąć do Sejmu – czyli jeszcze przed wyborami parlamentarnymi.

MIESZKANIE+ WCIĄŻ W POWIAKACH

W ramach Mieszkania+ do tej pory powstało tylko 046 lokali – wynika z najnowszych danych spółki PFR Nieruchomości. Część z nich jest zasiedlonych. Budowa kolejnych 650 mieszkań w Katowicach, Jarosławiu i Kępcach trwa i wkrótce zacmie

się nabór lokatorów. Przypomnijmy – premier Mateusz Morawiecki przed rokiem obiecywał, że w 2019 r. w budowie będzie 100 tys. mieszkań w ramach rządowego programu

9,2

PROCENT

Tyle wyniósł waloryzacja kapitału początkowego i składki zgromadzonych w ZUS – ogłosił resort rodziny i pracy. Zostanie ona przeprowadzona w czerwcu. To ważna informacja dla osób przechodzących na emeryturę. Jeśli poczekają do lipca i wtedy złożą wnioski o emeryturę, dostaną świadczenie wyższe o ok. 300 zł, niż gdyby przeszli na nią teraz.

NIORA ytur

9

MILIONÓW
– w Polsce jest ty-
tu emerytów i re-
tistów. Ich świadcze-
nia podnoszo-
ne są raz w roku,
zawsze
od 1 marca

Krystyna Boruta (63 l.)
i jej mama Maria Boruta
(93 l.) z Kotobrzegu

Dodatkowe pieniądze się przydadzą

Pani Krystyna ma ok. 1500 zł emerytury, jej mama – ok. 2000 zł. Właśnie dostały trzynastki. Ale duża część z tych pieniędzy już wydały – na leki dla pani Marii i opłaty. Z naszych wyliczeń wynika, że w przyszłym roku, dzięki niższemu podatkowi i waloryzacji, mogą uzyskać ok. 150 zł miesięcznie

JUŻ JUTRO Wielka debata Faktu i ZUS

Początek godz. 11.00 Transmisja
on-line na www.fakt24.pl

NOWE DODATKI DLA SENIORÓW Można dostać nawet 3300 zł!

**Uwaga, Sejm uchwałą przepi-
saje nowe wsparcie
dla inwalidów wojen-
nych. Oprócz renty
inwalidzkiej przysłu-
guje im comiesięczny
dodatek w wysokości
850 zł. Uwaga,
będzie on co roku
waloryzowany. Z
szacunków resortu
rodziny wynika,
że skorzysta z niego
ok. 2,5 tys. osób.**

To nie wszystko. Także kombatancki oraz ofiary represji, będące w trudnej sytuacji materialnej lub zdrowotnej, mogą teraz wystąpić o dodatkową pomoc pieniężną. Jednorazowe wsparcie może być przyznane do kwoty 150 proc. najniższej emerytury, czyli 1650 zł. Jeśli pomoc przeznaczona jest na częściowe pokrycie kosztów zakupu wózka inwalidzkiego, sprzętu rehabilitacyjnego, wyrobów medycznych lub dostosowanie pomieszczeń mieszkalnych do rodzaju niepełnosprawności, wtedy może wnieść nawet 300 proc. najniższej emerytury, tj. do kwoty 3300 zł.

Okresowa pomoc może być przeznaczona m.in. na zakup leków, dojazdy do zakładów leczniczych na zabiegi medyczne i rehabilitacyjne czy opłacenie pielęgniarki. I może być przyznana do kwoty

ty najniższej emerytury, czyli 1100 zł maksymalnie na sześć miesięcy w roku. Wniosek o wsparcie składa się w Urzędzie ds. Kombatanatów i Osób Represjonowanych.

JW

Seniorze, pilnuj tych terminów: 20 i 23 maja

1,3 miliona emerytów dostanie trzynastki – to osoby, którym dziś przypada termin wypłaty emerytury lub renty, 23 maja – kolejne 1,8 mln. Pula wypłat sztykowana jest także na koniec miesiąca – „13” trafią do osób pobierających świadczenie i zasiłki przedemerytalne.

21 czerwca

Tego dnia mały termin składania skarg do sądu przez emerytki z rocznika 1953, które po wyroku Trybunału Konstytucyjnego chcą wystąpić o przeliczenie świadczenia. Uwaga! Taką skargę muszą złożyć kobiety, które odwołały się od decyzji ZUS do sądu.

1 października

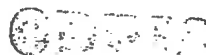
Tego dnia, według zapowiedzi premiera Mateusza Morawieckiego, mają wejść w życie zmiany w podatku PIT. W pierwszej kolejności obniżone zostaną koszty uzyskania przychodu. Ministerstwo Finansów chce podnieść je z 1335 zł do 3000 zł rocznie. To dobra wiadomość dla dorabiających emerytów. Jeśli pracują na etacie, dzięki podwyższeniu kosztów, zyskają 25 zł miesięcznie. Ale uwaga, pieniądze te realnie zobaczą w portfelu dopiero w 2020 r., kiedy rozliczą się z PIT.

1 stycznia 2020 r.

Według zapowiedzi rządu od tego dnia stawka PIT dla osób zarabiających do 3657 zł miesięcznie brutto ma zostać obniżona z 18 do 17 proc. To oznacza, że jeśli zmiany w ordynacji podatkowej zostaną uchwalone, już w styczniu seniorzy powinni dostawać wyższe wypłaty na rękę. Ile będzie można zyskać? Osoby z najniższą emeryturą dziś do ręki dostają 935 zł, od stycznia będą dostawać ok. 20 zł miesięcznie więcej.

1 marca 2020 r.

To termin ustawowej waloryzacji. Z prognoz Ministerstwa Finansów wynika, że może wynieść ona 3,24 proc. lub zostanie wprowadzona podwyżka kwotowo-procentowa (tabela obok). **TO NIE WSZYSTKO.** Osoby z najniższymi świadczeniami, które nigdy nie dorabiają, będą mogły liczyć na zwrot nadpłaconego w 2019 r. podatku PIT. Wyniósł ok. 100 zł.

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2011 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca S.S.O. Dorota Rzeźniowiecka
Protokolant st. sekr. sąd. K. P.

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2011 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy J. B.

o wysokość emerytury

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Łodzi

na skutek odwołania J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Łodzi z dnia 1 października 2008 roku, znak

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż ustala, że wysokość emerytury dla J. B. winna być ustalona ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 83,05 % (osiemdziesiąt trzy 05/100 procenta),
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Łodzi na rzecz J. B. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .-

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność świadczy:

st.sekr.: K.P.

21.03.2011

UZASADNIENIE

Łódź

odpis

Decyzją z dnia 1 października 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Łodzi odmówił J. B. prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości emerytury, na tej podstawie iż nie przedłożyła ona nowych dowodów ani nie ujawniła nowych okoliczności mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia /decyzja - akta ZUS/.

W dniu 8 października 2008 r. wnioskodawczynie złożyła odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o przeliczenie emerytury w oparciu o angaże z lat 1964 – 1980 /odwołanie k. 2/.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie /odpowieź na odwołanie k. 3-4/

W piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2008 r. pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie i wniósł o ponowne ustalenie wysokości świadczenia wnioskodawczynie z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskiwanego w okresie zatrudnienia w Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” w latach 1964 – 1980 ustalonego na podstawie angaży. W kolejnych pismach procesowych pełnomocnik wnioskodawczynie wnioskował o uwzględnienie w podstawie wymiaru składek, poza wynagrodzeniem zasadniczym ustalonym na podstawie angaży, także dodatkowych składników wynagrodzenia w postaci: premii, dodatków za pracę w nocy, niedziele i święta, dodatku za pracę w warunkach szkodliwych, tzw. 13 pensji, dodatku stażowego, dodatku za kierowanie brygadą, oraz uwzględnienia okresu pracy w trybie 3-zmianowym 4-brygadowym /pismo procesowe k. 8-10, k. 73-74, k. 102-103, k. 130-131, k. 174-175, /.

13 pensji i świadczenie

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 1 lutego 2011 r. pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie. Po zapoznaniu się z wysokością zarobków wyliczonych przez biegłego z zakresu rachunkowości, oraz z hipotetycznym wyliczeniem wysokości emerytury dokonany przez organ rentowy, pełnomocnik wniósł o przyznanie emerytury obliczonej od wskaźnika 83,05 % /protokół rozprawy k. 200/

Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania /protokół rozprawy k. 200/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni J. B., urodzona w dniu 6 września 1946 r., emeryturę przyznaną decyzją ZUS z dnia 9 sierpnia 2001 r. pobiera od dnia 6 września 2001 r., to jest od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych 1981 – 1990, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 78,88 % /decyzja k. 12 akt ZUS plik I/.

W dniu 25 kwietnia 2008 r. wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem o przeliczenie emerytury w oparciu o załączone angaże z lat 1964 – 1980 z okresu zatrudnienia w Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” /wniosek k. 84 akt ZUS plik I/.

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 października 2008 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości emerytury /decyzja - akta ZUS plik I/.

W Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” w Łodzi wnioskodawczyni była zatrudniona od 24 września 1964 r. do 27 grudnia 1994 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku laboranta analiz chemicznych.

W związku z urodzeniem dziecka wnioskodawczyni od dnia 10 grudnia 1971 r. do dnia 10 marca 1972 r. korzystała z urlopu macierzyńskiego, a następnie w okresie od 11 marca 1972 r. do 10 marca 1973 r. korzystała z rocznego urlopu bezpłatnego. Drugie dziecko wnioskodawczyni urodziła w roku 1976. Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego wróciła do pracy od 24 sierpnia 1976 r., a następnie w okresie od 23 września 1976 r. do 23 września 1977 r. korzystała z urlopu bezpłatnego.

W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 16 grudnia 1994 r. pracodawca zaświadczył, iż w okresie od 24 września 1964 r. do 27 grudnia 1994 r. wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace na stanowisku laboranta wymienionym w dziale XIV poz. 24 wykazu A w załączniku nr 4 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r.

/okoliczności bezsporne; świadectwo pracy k. 3, świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 4 akt ZUS; oświadczenie wnioskodawczyni k. 164-v/.

W zaświadczeniu wystawionym na druku Rp-7 w dniu 29 września 1997 r. syndyk Zakładów „Chemitex – Anilana” potwierdził zarobki wnioskodawczyni za lata 1980 – 1994

w oparciu o karty wynagrodzeń i pełną ewidencję płac. W legitymacji ubezpieczeniowej potwierdzone zostały zarobki wnioskodawczynie za lata 1964 – 1968.

/okoliczności bezsporne; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 7-8 akt ZUS/

Kartami wynagrodzeń udokumentowane zostały zarobki wnioskodawczynie za lata 1978 – 1984. Z kart tych wynika, że wnioskodawczynie otrzymywała regularnie premię za okresy miesięczne w wysokości od 10 do 20 %. Z kart zarobkowych za lata 1978 - 1979 wynika, że wnioskodawczynie otrzymywała dodatek za wysługę lat i dodatki za pracę w warunkach szkodliwych.

Za okres pracy przypadający przed rokiem 1980 zachowały się angaże, zgodnie z którymi wynagrodzenie wnioskodawczynie wynosiło:

- w dacie przyjęcia do pracy, to jest od 24 września 1964 r., oraz w okresie od 30 listopada 1964 r. do 31 grudnia 1964 r. - stawkę 4 zł za godzinę;
- od 13 kwietnia 1970 r. – stawkę 9,75 zł za godzinę;
- od 16 marca 1971 r. – stawkę 8,50 zł za godzinę;
- od 1 grudnia 1971 r. – stawkę 9,85 zł za godzinę;
- od 1 października 1973 r. – stawkę 11,65 zł za godzinę;
- od 1 lipca 1974 r. – stawkę 13,70 zł za godzinę;
- od 1 lutego 1978 r. – stawkę 15 zł za godzinę;
- od 1 sierpnia 1979 r. – stawkę 15 zł za godzinę, plus premia regulaminowa.

Za lata 1965 – 1991 zachowały się karty zasiłkowe. Średnia stawka godzinowa wyliczona w latach 1969 – 1970 na podstawie kart zasiłkowych wyniosła: w sierpniu 1969 r. – 7,95 zł; w czerwcu 1970 r. – 8,93 zł.

Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dla przemysłu chemicznego premia regulaminowa dla pracowników zatrudnionych w laboratoriach nie mogła przekroczyć 60 % płacy zasadniczej. W roku 1978 i od stycznia do lipca 1979 r. wskaźnik procentowy premii – wg kart zarobkowych wnioskodawczynie - wynosił 10 %. Od sierpnia 1979 r. wskaźnik procentowy premii wzrósł do 20 %, a od lipca 1980 r. zmalał do 15 %.

Pracownikom Zakładów Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” przysługiwał dodatek stażowy określony w załączniku nr 17 do Układu Zbiorowego Pracy, oraz dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Dodatek szkodliwy przysługiwał w trzech

wysokościach (grupach). Pierwszy – najwyższy – otrzymywali pracownicy produkcyjni. Laboranci otrzymywali drugi, a służby pomocnicze (np. sprzątaczk) trzeci.

Według angaży stanowisko na którym została zatrudniona wnioskodawczyni zostało zaliczone do tabeli II kategorii zaszeregowania 7, a od 1 października 1973 r. do tabeli III kategorii 8. Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy jednym z kryteriów zaliczenia robotnika do jednej z czterech tabel zaszeregowania był stopień szkodliwości i uciążliwości pracy. Wnioskodawczyni otrzymywała dodatek za pracę w warunkach szkodliwych w wysokości 0,75 zł za godzinę.

Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dodatek za staż pracy dla pracowników fizycznych do 1 stycznia 1975 r. był wyliczany wg stawki godzinowej, a do 1 stycznia 1975 r. jako procent płacy zasadniczej.

W Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” w Łodzi czas pracy w systemie jednozmianowym wynosił 8 godzin dziennie, przy czym w soboty 6 godzin; tygodniowa norma pracy wynosiła 46 godzin. Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy czas ^{pracy} w systemie czterozmianowym wynosił 6 godzin dziennie; tygodniowa norma pracy wynosiła 36 godzin. Dniami wolnymi od pracy w systemie jednozmianowym i dwuzmianowym były: niedziele, Nowy Rok, pierwszy i drugi dzień Wielkiej Nocy, 1 maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, Boże Ciało, 22 lipca, Wszystkich Świętych, pierwszy i drugi dzień Bożego Narodzenia. Dniami wolnymi od pracy w systemie trzymianowym i czterozmianowym był: jeden dzień wolny od pracy w tygodniu, w tym co trzecia niedziela.

2.11 W okresie pracy od 1 stycznia 1967 r. do 12 kwietnia 1970 r. i od 16 marca 1971 r. do 21 grudnia 1979 r. wnioskodawczyni ^{3 zmiany} była zatrudniona w systemie normalnym (jednozmianowym). *1964-1971 - 3 zmiany*
od 1972 - 4 dniowa zmiana

W okresie od 13 kwietnia 1970 r. do 15 marca 1971 r. była zatrudniona w ruchu ciągłym czterobrygadowym. Polegało to na tym, że trzy brygady pracowały po 8 godzin w kolejnych godzinach doby. Wnioskodawczyni pracowała w takim systemie, że przez 4 dni pracowała od rana, po czym miała dzień wolny, przez 4 dni po południu, po czym miała dzień wolny, a następnie 4 dni na noc, po czym miała dwa dni wolnego.

Za pracę nocną wnioskodawczyni przysługiwał dodatek w wysokości 10 % stawki godzinowej; oraz dodatki za pracę w niedziele i święta w wysokości 9,75 zł za godzinę.

W latach 1965 – 1970 ¹¹ wnioskodawczyni zajmowała stanowisko laboranta – chemika zmianowego, a od 1972 r. stanowisko laboranta analiz chemicznych. Jako laborant

zmianowy wnioskodawczyni była brygadzystą i za prowadzenie brygady otrzymywała dodatek.

Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy pracownikom przysługiwał deputat węglowy. Deputat węglowy wynosił 1,5 tony rocznie. Do 1 stycznia 1975 r. ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy wynosił 500 zł za jedną tonę węgla, a od 1 stycznia 1975 r. – 550 zł za jedną tonę.

/karty wynagrodzeń, karty zasiłkowe, angaże, karty obiegowe zmian w stosunku pracy, opinia o pracowniku – załączone akta osobowe; regulamin pracy k. 23-25, układ zbiorowy pracy k. 12; opinia biegłego z zakresu rachunkowości R. P. k. 58-59, k. 141-14, k. 169-170; oświadczenie wnioskodawczyni k. 82, k. 82-v, k. 123-v; zeznania świadka K J k. 49-v/.

Wynagrodzenia wnioskodawczyni w okresie zatrudnienia w Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex – Anilana” w latach 1969 – 1979 odpowiednio wyniosły:

- w roku 1969 – 22.699,86 zł, *1000 zł*
- w roku 1970 – 27.790,85 zł, *1000 zł*
- w roku 1971 – 22.832,47 zł, *1000 zł*
- w roku 1972 – 7.034,10 zł, *1000 zł*
- w roku 1973 – 22.419,52 zł, *1000 zł*
- w roku 1974 – 33.147,74 zł, *1200 zł*
- w roku 1975 – 41.280,33 zł, *-*
- w roku 1976 – 30.090,16 zł, *-*
- w roku 1977 – 10.762,16 zł, *1000 zł*
- w roku 1978 – 40.622,69 zł, *1000 zł*
- w roku 1979 – 46.281,11 zł.

/opinia biegłego z zakresu rachunkowości R. P. k. 57-66, uzupełniająca pisemna k. 85-93, k. 140-149, k. 168-171, k. 184-186, uzupełniająca ustna k. 81-v, k. 82, k. 122-123, k. 181/.

Przy przyjęciu za lata 1970 – 1979 wskazanych wyżej kwot wynagrodzeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest lat 1965-1971, 1974, 1975, 1978-1980, 1982, 1983, 1985-1990, wyniósł 83,05 %. Emerytura przy zastosowaniu tego wskaźnika wyniosła 1.364,46 zł.

/pismo procesowe ZUS k. 192, obliczanie wskaźnika k. 195/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353, ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Na mocy zaś art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych możliwe jest ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15 ustawy, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z § 20 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983 Nr 10, poz. 49, ze zm.) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty, są dla pracowników - zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiąganych zarobków.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 KPC), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego. *[por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. sygn. akt II UKN 186/97, opubl. OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. I UK 115/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2007, Nr 17-18, poz. 257, str. 753].*

Sąd Okręgowy wyraża także stanowisko, że dla potrzeb obliczenia podstawy wymiaru świadczenia, w przypadku nie udowodnienia przez osobę ubezpieczoną (za pomocą dostępnych w postępowaniu sądowym środków dowodowych) wysokości podstawy wymiaru składek ubezpieczeniowych (wysokości rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia) w danym roku lub latach należy przyjmować, iż podstawa ta - dla niewątpliwie udowodnionego okresu ubezpieczenia w danym okresie, a więc zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy i przy znajomości godzinowej stawki wynagrodzenia - wynosi wynagrodzenie wyliczone z iloczynu godzinowej stawki godzinowej i obowiązującej godzinowej normy czasu pracy, przy uwzględnieniu niewątpliwie otrzymywanych dodatków. W ocenie Sądu takie wyliczenia pozwolą ustalić przynajmniej taką wysokość wynagrodzenia, jaką ubezpieczony niewątpliwie otrzymywał. Formułując to stanowisko należało mieć na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu nie tylko wysokości wynagrodzenia, ale nawet samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz likwidacją zakładów pracy.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył wysokości zarobków uzyskiwanych przez wnioskodawczynię w okresie zatrudnienia w Zakładach Włókien Chemicznych „Chemitex - Anilana” w Łodzi w latach 1969 - 1979. Celem ustalenia faktycznej wysokości

Brak lat 1966-1967

wynagrodzeń Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentów przedłożonych przez wnioskodawczynię i dokumentacji pracowniczej znajdującej się w jej aktach osobowych oraz dopuścił dowód z zeznań świadka, który pracował z wnioskodawczynią w spornym okresie, oraz z opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Powołany przez sąd biegły z zakresu rachunkowości dokonał ustalenia wysokości zarobków wnioskodawczyni za lata 1969 – 1979 na podstawie dokumentacji zawartej w aktach osobowych, w szczególności angaży, kart wynagrodzeń i kart zasiłkowych, uwzględniając zapisy w regulaminie pracy i układzie zbiorowym pracy. Do wyliczenia wysokości wynagrodzenia biegły - tam gdzie to było możliwe - przyjął wynagrodzenie wg kart zarobkowych i kart zasiłkowych, a w pozostałych okresach wynagrodzenie ustalone na podstawie stawki godzinowej zgodnie z angażami, za wyjątkiem roku 1969 i pierwszego kwartału roku 1970 gdzie stawka godzinowa w kwocie 7,95 zł została wyliczona na podstawie kart zasiłkowych. Biegły uwzględnił premię w wysokości 10 %; ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy w wysokości 1,5 tony rocznie, w stawce 500 zł za jedną tonę węgla, a 1 stycznia 1975 r. w stawce 550 zł za jedną tonę; dodatek stażowy zgodnie z układem zbiorowym; dodatek za pracę w warunkach szkodliwych; oraz dodatek za kierowanie brygadą w latach 1969 - 1970^{7A} w wysokości 10 %. Uwzględnił także dodatek za pracę nocną w wysokości 10 % stawki godzinowej oraz dodatki za pracę w niedziele i święta w okresie zatrudnienia w ruchu ciągłym czterobrygadowym. Ustalając wysokość tych ostatnich biegły oparł się na harmonogramie pracy w systemie 4-brygadowym wskazywanym przez wnioskodawczynię. W swoich wyliczeniach biegły nie uwzględnił ^{13-1a} tzw. „13 pensji”, gdyż ta nie wchodziła do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego. ^{Vpomyśle}

Opinia biegłego została doręczona zarówno pełnomocnikowi organu rentowego jak i pełnomocnikowi wnioskodawczyni ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej i złożenia ewentualnych wniosków. Pełnomocnik wnioskodawczyni, po zapoznaniu się z ostatnią pisemną opinią biegłego z dnia 3 stycznia 2011 r., ostatecznie wyliczenia biegłego zaakceptował *łoświadczenie pełnomocnika k. 200/*. Organ rentowy sprzeciwił się uwzględnianiu przy ustalaniu wysokości zarobkowych za lata 1969 – 1977 dodatkowych składników wynagrodzenia w postaci premii, dodatku stażowego, dodatku za pracę w warunkach szkodliwych, dodatku za pracę w nocy w związku z 4-brygadowym systemem pracy, ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy oraz dodatku z tytułu kierowania brygadą w latach 1969-1970 - wskazując na brak dokumentacji potwierdzającej czy i w jakiej wysokości zostały wypłacone *lpismo procesowe ZUS k. 117, k. 192/*.

Sąd Okręgowy oceniając dowód z opinii biegłego uznał ją za w pełni wiarygodną, gdyż została sporządzona w oparciu dostępną dokumentację, zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. W opiniach uzupełniających biegły dokonał stosownych korekt uwzględniając wnioski i zastrzeżenia obydwu stron, ustosunkowując się do uwag stron szczegółowo wyjaśnił przyjęte w opinii założenia. W ocenie Sądu opinia biegłego nie zawiera braków, sprzeczności ani innych uchybień, które pozbawiałyby ją wartości dowodowej, dlatego też zasługiwała na to by stać się podstawą ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził wysokość wynagrodzeń otrzymywanych przez wnioskodawczynię w spornych latach 1969 -1979. Przy czym podkreślenia wymaga, iż z uwagi na brak ewidencji czasu pracy uniemożliwiający jednoznaczne ustalenie w jakich okresach i godzinach wnioskodawczyni pracę świadczyła oraz brak dokumentacji płacowej, ustalona wysokość wynagrodzenia ma charakter szacunkowy i nie zawsze może odpowiadać rzeczywistej wysokości osiągniętych zarobków, jednakże w przekonaniu Sądu jest ona w przynajmniej w takiej wysokości, jaką wnioskodawczyni bez wątplenia otrzymywała.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawczyni pracę wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy, a normy czasu pracy określały przepisy prawa pracy. W tej sytuacji spełnione zostały podstawy do tego aby za podstawę wymiaru składek - w okresach za które brak jest dokumentacji płacowej - przyjąć wynagrodzenie wyliczone z iloczynu stawki godzinowej i normatywnego czasu pracy. W podstawie tej uwzględnić należało także niewątpliwie otrzymywane przez wnioskodawczynię dodatki. I tak uwzględnić należało:

1) premię w wysokości 10 % płacy zasadniczej. Objęcie wnioskodawczyni systemem premiowania w całym okresie zatrudnienia, pomimo nie zaznaczenia tego faktu w angażach, wynikał z układu zbiorowego, którą taką premię w maksymalnej wysokości do 60 % przyznawał. Comiesięczny fakt wypłaty premii, mimo braku informacji o premii w angażach, wynika z zachowanych kart zarobkowych za lata 1978 - 1984, zgodnie z którymi w roku 1978 i od stycznia do lipca 1979 r. wskaźnik procentowy premii wynosił 10 %, a od sierpnia 1979 r. wskaźnik procentowy premii wzrósł do 20 %. Za lata 1969 - 1977 dokumentów, z których by wynikała wysokość premii, nie ma. Porównanie jednakże stawki wyliczonej z kart zasiłkowych obejmującej wszystkie elementy wynagrodzenia ze stawką

- wskazaną w angażu dowodzi, iż stawka z karty zasiłkowej jest wyższa. Przyjęcie 10 % premii wyrównuje stawkę z angażu do stawki wyliczonej z zasiłku chorobowego;
- 2) ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy i zasady jego wypłaty wynikały z układu zbiorowego pracy;
 - 3) dodatek stażowy wynikał z układu zbiorowego pracy a fakt jego wypłaty wynika z kart zarobkowych za lata 1978 – 1979. Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dodatek za staż pracy dla pracowników fizycznych do 1 stycznia 1975 r. był wyliczany wg stawki godzinowej, a do 1 stycznia 1975 r. jako procent płacy zasadniczej;
 - 4) dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, którego fakt wypłaty wynika z kart zarobkowych za lata 1978 – 1979. Według angażu stanowisko na którym została zatrudniona wnioskodawczynie zostało zaliczone do tabeli II kategorii zaszeregowania 7, a od 1 października 1973 r. do tabeli III kategorii 8. Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy jednym z kryteriów zaliczenia robotnika do jednej z czterech tabel zaszeregowania był stopień szkodliwości i uciążliwości pracy. Przy takim założeniu wnioskodawczynie otrzymywała dodatek za pracę w warunkach szkodliwych w wysokości 0,75 zł za godzinę, to jest w II grupie;
 - 5) dodatek za pracę nocną w wysokości 10 % stawki godzinowej oraz dodatki za pracę w niedziele i święta w wysokości 9,75 zł za godzinę w okresie pracy od 13 kwietnia 1970 r. do 15 marca 1971 r., kiedy to wnioskodawczynie była zatrudniona w ruchu ciągłym-czterobrygadowym. Wysokość dodatków określał obowiązujący układ zbiorowy pracy;
 - 6) dodatek w wysokości 10 % za kierowanie brygadą w latach 1969 – 1970, to jest w okresie kiedy wnioskodawczynie zajmując stanowisko laboranta – chemika zmianowego otrzymywała z tego tytułu dodatek. Wysokość dodatku za pełnienie funkcji brygadzysty określał układ zbiorowy pracy w okresie do 1 stycznia 1975 r. wynosił 10 lub 15 %. Z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej wypłatę dodatku został on przyjęty w wysokości niższej.

Fakt wypłaty dodatku za prowadzenie brygady (zmiany) w okresie zatrudnienia wnioskodawczynie na stanowisku laboranta zmianowego potwierdziły zeznania przesłuchanego w sprawie świadka K _____ J: _____ Potwierdziła ona także, iż wnioskodawczynie otrzymywała dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci dodatku za pracę nocną, dodatków za pracę w niedziele i święta, dodatku za szkodliwość, deputatu węglowego, premii. Świadek wysokości zarobków wnioskodawczynie, w szczególności poszczególnych dodatków, nie pamiętała, co z uwagi na upływ czasu jest zrozumiałe.

Na zlecenie Sądu organ rentowy dokonał przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej z uwzględnieniem wynagrodzeń ustalonych przez biegłego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, przy uwzględnieniu wskazanych powyżej dodatków, wyniósł 83,05 %. Wskaźnik ten jest wyższy od dotychczasowego, a tym samym spełnione zostały przesłanki do ponownego obliczenia emerytury odwołującej się w trybie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

Stosownie do wyników postępowania, na podstawie art. 98 kpc, Sąd obciążył organ rentowy obowiązkiem poniesionych przez wnioskodawczynię kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił w oparciu o § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
z oryginałem świadczy:

st. sekretarz sądowy

K P

Sygn. akt VIII U 6204/13

OD 13

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący : Sędzia SO Henryka Stawiana

Protokolant : stażysta M L

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 6 marca 2014 roku w Łodzi

sprawy J B₁

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Łodzi

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J B

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Łodzi

z dnia 16 października 2013 roku; znak 1518943/05 E

1. odrzuca odwołanie w zakresie roszczenia wliczenia do wynagrodzenia trzynastej pensji przed dniem 1 stycznia 1990 roku;
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;

nieczynnie wstawione podpisy
Zasada
ogólnym świadczący

UZASADNIENIE

ODPIS

Decyzją z dnia 16 października 2013 r. (znak : E/15189439/05) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Łodzi po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 października 2013 r. odmówił J. B. prawa do przeliczenia świadczenia. Organ rentowy wskazał ,że z tytułu zatrudnienia w 1964 r. przyjęto wynagrodzenie wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej za październik , listopad, grudzień. Za okres od 24 września 1964 r. do 30 września 1964 r. przyjęto wynagrodzenie minimalne obowiązujące w powyższym okresie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł ,że ostateczny wskaźnik podstawy wymiaru ustalono decyzją z dnia 14 kwietnia 2011 r. na podstawie prawomocnego wyroku Sądu z dnia 15 lutego 2011 r. wydanego w oparciu o posiadaną dokumentację płacową i zgodnie z obowiązującymi przepisami stanowiącymi , które składniki wchodzi do ustalenia podstawy wymiaru. Ponadto organ rentowy wskazał ,że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu jeżeli po uprawomocnieniu zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji , które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

/decyzja k.125/126 plik I akt ZUS/

W odwołaniu złożonym w dniu 28 października 2013 r. J. B. wniosła o ponowne rozpatrzenie wniosku z 24 września 2013 r. oraz o uwzględnienie przy ustalaniu wysokości świadczenia :

- 13 - tej pensji
 - nagród jubileuszowych
 - skorygowanie błędów w książeczce zdrowia za lata 1966 i 1967 poprzez przyjęcie ,że wynagrodzenie wyniosło :
- w 1966 r. – 22158,00 zł
 - w 1967 r. – 25899,00 zł

/odwołanie k. 2 i 2 odwrót/

W odpowiedzi z dnia 13 listopada 2013 r. organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją z dnia 16 października 2013 r. odmówił wnioskodawczyni ponownego ustalenia wysokości emerytury. Wskazał, że

- za 1964 r. przyjął wynagrodzenie na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej za okres od 1 października 1964 r. do 31 grudnia 1964 r. w kwocie 3.182 zł, zaś za okres od 24 września 1964 r. do 30 września 1964 r. minimalne wynagrodzenie w j.g.u. w kwocie 175 zł. Łącznie 3.357 zł

- za 1965 r. przyjęto kwotę wpisaną w legitymacji ubezpieczeniowej 17.936 zł.

- za 1966 r. przyjęto kwotę wpisaną w legitymacji ubezpieczeniowej 20.312 zł.

- za 1967 r. przyjęto kwotę wpisaną w legitymacji ubezpieczeniowej 23.741 zł.

- za 1968 r. przyjęto kwotę wpisaną w legitymacji ubezpieczeniowej 20.440 zł.

W tym zakresie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania jako niezasadnego.

W kwestii 13 - tej pensji organ rentowy wskazał, że wynagrodzenie tego typu wypłacone przed 1 stycznia 1990 r. nie mogą być uwzględnione na podstawie wymiaru emerytury, ponieważ nie były objęte składką na ubezpieczenia społeczne (tak też orzekł wyrokiem z dnia 15 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy w Łodzi). W związku z powyższym w tym zakresie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

W kwestii nagród jubileuszowych organ rentowy podniósł, że zgodnie z obowiązującymi przepisami nagrody jubileuszowe nigdy nie wchodziły i nadal nie wchodzi w skład listy składników wynagrodzeń na podstawie, których ustala się podstawę wymiaru świadczenia. W tym zakresie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowieź na odwołanie k.3 i 3 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Łodzi z dnia 1 października 2008 r. poprzez ustalenie ,że wysokość emerytury dla J B winna być ustalona ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 83,05 %. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał , że 13 pensja nie wchodzi do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego.

/uzasadnienie wyroku oraz wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 15 lutego 2011 r. sygn. akt VIII U 3271/08/

J. B. w dniu 7 października 2013 r. złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję

/bezsporne/

Wnioskodawczyni otrzymała nagrody jubileuszowe za 20 , 25 oraz 30 lat pracy.

/bezsporne/

Organ rentowy przyjął następujące wysokości wynagrodzeń wnioskodawczyni :

-za1964r.-wynagrodzenie na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej za okres od 1 października 1964 r. do 31 grudnia 1964 r. w kwocie 3.182 zł , zaś za okres od 24 września 1964 r. do 30 września 1964 r. minimalne wynagrodzenie w j.g.u. w kwocie 175 zł . Łącznie 3.357 zł.

- za 1965 r. - 17.936,00 zł.

- za 1966 r. – 20312,00 zł

- za 1967 r. - 23741,00 zł

- za 1968 r. - 20.440,00 zł.

/ dokumentacja ZUS , k. 85 plik I akt ZUS legitymacja ubezpieczeniowa k.8-9/

Opisany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o znajdujące się w aktach organu rentowego i aktach sprawy dokumenty.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Kwestia zaliczenia 13 – tej pensji do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego była przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Łodzi (sygn. akt VIII U 3271/08) .Wyrok z dnia 15 lutego 2011 r. jest prawomocny od dnia 5 kwietnia 2011 r. Z tej przyczyny na podstawie art.199 § 1 pkt 2 Sąd w punkcie 1 sentencji niniejszego wyroku odrzucił odwołanie wnioskodawczynie. Zgodnie bowiem z w/w przepisem Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W kwestii zaliczenia do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego nagród jubileuszowych za 20 , 25 oraz 30 lat pracy brak jest w ocenie Sądu umocowania prawnego do uwzględnienia odwołania wnioskodawczynie w tym zakresie. Zgodnie z § 2 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. (Dz. U. z dnia 29 grudnia 1998 r.) nagrody jubileuszowe (gratyfikacje), które według zasad określających warunki ich przyznawania przysługują pracownikowi nie częściej niż co 5 lat, nie stanowią podstawy wymiaru składek. Z tej przyczyny Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji niniejszego wyroku.

W kwestii wynagrodzenia wnioskodawczynie za lata 1966 i 1967 wskazać należy , iż wnioskodawczynie nie udowodniła przed Sądem wskazanych w odwołaniu kwot wynagrodzenia. Podkreślić należy ,iż zgodnie z art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (tekst jednolity Dz. U. 2009 Nr 153, poz. 1227, ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. Nr 237 poz. 1412). Środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Wnioskodawczyni w postępowaniu przed Sądem nie przedstawiła dowodów, które byłyby podstawą do określenia wyższej podstawy niż wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej. Nadmienić należy, iż średnie kwoty miesięczne za lata 1966 i 1967 pomnożone przez ilość miesięcy nie pokrywają się z sumami kwot za lata 1966 i 1967. Jest to oczywisty błąd rachunkowy, którego przyczyną jest podzielenie kwot za lata 1966 i 1967 przez 11 zamiast przez 12 miesięcy.

Z tej przyczyny Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji niniejszego wyroku.

Nieprzebranie właściwe podpisy
i złożyć
z oryginałem świadczy:

Sygn. akt: III AUa 573/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA M G

SSA A S.

Protokolant: st.sekr.sądowy P: S

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r. w Łodzi

sprawy **J B1**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Łodzi**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt: VIII U 6204/13;

oddala apelację.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność świadczy
St. Sekretarz Sądowy

M M

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Łodzi, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 października 2013 r., odmówił J B prawa do przeliczenia świadczenia.

W odwołaniu złożonym w dniu 28 października 2013 r. J B wniosła o ponowne rozpatrzenie wniosku z 24 września 2013 r. oraz o uwzględnienie przy ustalaniu wysokości świadczenia: 13-tej pensji za lata 1965 – 1990, nagród jubileuszowych za 20, 25 i 30 lat pracy i skorygowanie błędów obliczeniowych w ustaleniu wysokości rocznych zarobków za lata 1966 i 1967 oraz ich stosunku do średniego wynagrodzenia.

Organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania w zakresie żądania uwzględnienia 13-tych pensji i o jego oddalenie w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z 20 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił odwołanie w zakresie roszczenia wliczenia do wynagrodzenia trzynastej pensji przed dniem 1 stycznia 1990 r., a w pozostałym zakresie oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wyrokiem z dnia 15 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Łodzi z dnia 1 października 2008 r. poprzez ustalenie, że wysokość emerytury dla J B winna być ustalona ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 83,05%. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że 13-ta pensja nie wchodzi do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego.

Wnioskodawczyni otrzymała nagrody jubileuszowe za 20, 25 oraz 30 lat pracy.

Organ rentowy przyjął następujące wysokości wynagrodzeń wnioskodawczyni:

-za 1964 r. - wynagrodzenie na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej za okres od 1 października 1964 r. do 31 grudnia 1964 r. w kwocie 3.182 zł , zaś za okres od 24 września 1964 r. do 30 września 1964 r. minimalne wynagrodzenie w j.g.u. w kwocie 175 zł. Łącznie 3.357 zł.

- za 1965 r. - 17.936,00 zł.

- za 1966 r. - 20312,00 zł

- za 1967 r. - 23741,00 zł

- za 1968 r. - 20.440,00 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że kwestia zaliczenia 13-tej pensji do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego była przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Łodzi. Wyrok ten, z dnia 15 lutego 2011 r., jest prawomocny od dnia 5 kwietnia 2011 r. Z tej przyczyny na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odwołanie w tym zakresie podlegało odrzuceniu, bowiem sąd odrzucił pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W kwestii zaliczenia do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego nagród jubileuszowych za 20, 25 oraz 30 lat pracy brak jest natomiast umocowania prawnego do uwzględnienia odwołania wnioskodawczyni. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nagrody jubileuszowe (gratyfikacje), które według zasad określających warunki ich przyznawania przysługują pracownikowi nie częściej niż co 5 lat, nie stanowią podstawy wymiaru składek. W kwestii zaś wynagrodzenia wnioskodawczyni za lata 1966 i 1967 Sąd Okręgowy wskazał, że nie udowodniono wskazanych w odwołaniu kwot wynagrodzenia. Zgodnie z art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Wnioskodawczyni nie przedstawiła dowodów, które byłyby podstawą do określenia wyższej podstawy niż wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej. Średnie kwoty miesięczne za lata 1966 i 1967 pomnożone przez ilość miesięcy nie pokrywają się z sumami kwot za lata 1966 i 1967. Jest to oczywisty błąd rachunkowy, którego przyczyną jest podzielenie kwot za lata 1966 i 1967 przez 11 zamiast przez 12 miesięcy.

Odwołująca zaskarżyła wyrok w całości. Wskazała, że Sąd Okręgowy naruszył prawo materialne. Podniosła, że nadal nie skorygowano błędu w zakresie wynagrodzenia za 1966 i 1967 rok w legitymacji ubezpieczeniowej. Odnośnie zaś nagród jubileuszowych i 13-tych pensji za lata 1969, 1970, 1971, 1974, 1975, 1978 i 1979 odwołująca zaznaczyła, że nie zgadza się z twierdzeniem Sądu, iż były to nieoskładkowane składniki jej wynagrodzenia. W chwili obecnej te elementy podlegają oskładkowaniu i tak też było w spornych latach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przedmiotem sporu była merytoryczna poprawność decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 16 października 2013 r. odmawiającego prawa do przeliczenia świadczenia emerytalnego. Sąd Okręgowy oceniając odwołanie i konkretne zarzuty skierowane przez wnioskodawczynię uznał, że w przypadku kwestii uwzględnienia trzynastych pensji otrzymywanych przez odwołującą, nie jest władny badać sprawy, a to z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, zaś gdy chodzi o skorygowanie wynagrodzeń za lata 1996 i 1967 i zaliczenie nagród jubileuszowych, to nie zachodzą podstawy do podważenia decyzji. Rozstrzygnięcie to w pełni aprobuje Sąd Apelacyjny.

Istotnie kwestia możliwości uwzględnienia trzynastej pensji była przedmiotem postępowania sądowego, zakończonego prawomocnych wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 15 lutego 2011 r. Sąd badał wówczas jakie składniki wynagrodzenia mogą być uwzględnione przy wyliczaniu podstawy emerytury i przesądził, że tzw trzynastki nie podlegają takiemu wliczeniu. W tym zatem zakresie zachodzi ujemna przeszkoda procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej. Należy przy tym zauważyć, że nie zachodzą okoliczności nadające w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych instytucji powagi rzeczy osądzonej walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Nie zaszły bowiem jakiegokolwiek nowe zdarzenia, po uprawomocnieniu się orzeczenia, które mogły spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego. Przyczyną odmowy uwzględnienia tego składnika były bowiem przesłanki materialnoprawne, nie zaś stan faktyczny.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ocenił również zarzuty gdy chodzi o wynagrodzenie za 1966 i 1967 r. opisane w legitymacji ubezpieczeniowej. Organ rentowy wyjaśnił, że przyjął kwoty wpisane do legitymacji w górnej rubryce dotyczące łącznego wynagrodzenia osiągniętego w danym roku kalendarzowy. Kwoty wskazane przez wnioskodawczynię dotyczą zaś średniego miesięcznego wynagrodzenia i przez to nie odzwierciedlają rzeczywistej miesięcznej pensji. Skarżąca sugerowała, że brak korelacji pomiędzy zapisem o wynagrodzeniu rocznym a wynagrodzeniem miesięcznym wynika z tego, że w obliczeniach błędnie przyjęto mnożnik 11 miesięcy zamiast 12 miesięcy. To wyjaśnienie nie jest przekonujące. Przeciwnie, logicznym jest, że gdyby istotnie doszło do błędu właściwą kwotą byłoby miesięczne wynagrodzenie a

błędny wyznaczenie roczne (skoro miano omyłkowo pomnożyć pensję miesięczną przez zbyt małą ilość miesięcy). Zatem, o ile istotnie mamy do czynienia z omyłką to doszło do niej niejako w drugą stronę – to znaczy prawidłowy zarobek roczny podzielono przez zbyt małą ilość miesięcy. Zatem słusznym jest przyjęcie, że to suma 20 312 zł i 23 741 zł oddaje wynagrodzenie odwołującej w latach 1966 i 1967.

Wreszcie w przypadku nagród jubileuszowych za 20, 25 i 30-lecie pracy Sąd drugiej instancji zgadza się z poglądem organu rentowego i Sądu Okręgowego, że sumy przyznane wnioskodawczyni z tego tytułu nie podlegają uwzględnieniu w podstawie wymiaru emerytury. Szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru zawarte są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1985 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.). Na podstawie § 4 ust. 1 i 2 do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. Dla ustalenia, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia, stosować należy przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenia jest uwzględniane w podstawie wymiaru. Do końca 1998 r. składki były odprowadzane od funduszu wynagrodzeń podlegającego oskładkowaniu, a nie od wynagrodzeń indywidualnych. Jednocześnie do 1990 r. podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne stanowiły te składniki wynagrodzenia, które w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń zaliczane były do osobowego funduszu płac. Tak więc z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 1968 r. Nr 35, poz. 246 ze zm.) oraz uchwały Nr 103 Rady Ministrów z 25 maja 1971 r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M.P. 1971, Nr 31, poz. 196) należało dokonać oceny, które składniki wynagrodzeń uzyskiwanych przez ubezpieczonego w spornym okresie powinny zostać przyjęte do podstawy wymiaru emerytury lub renty. W załączniku do rozporządzenia z 1968 r. zawierającym wykaz składników wynagrodzenia zaliczonych do osobowego funduszu płac, których nie uwzględnia się przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury i renty wymienia się nagrody jubileuszowe (pkt 11 a). W samym zaś rozporządzeniu Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 r. wprost stwierdza się, że w podstawie wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy uwzględnia się wszystkie składniki wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w

ramach stosunku pracy, z wyjątkiem gratyfikacji (nagród jubileuszowych). Widocznym jest więc, że obowiązujące przepisy prawa nie pozwalają na uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury wypłat z tytułu nagród jubileuszowych. Słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że w tym zakresie żądanie wnioskodawczynie nie ma podstawy prawnej.

Sąd Apelacyjny zauważa jednocześnie, że twierdzenia wnioskodawczynie dotyczące pracy w warunkach szczególnych czy ciężkiej sytuacji życiowej i rodzinnej nie mogą mieć wpływu na wysokość emerytury.

Mając na względzie powyższe uwagi apelację odwołującej trzeba uznać za bezzasadną. Podlegała ona przez to oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

W oryginale właściwe podpisy
Za zgodność świadczy
St. Sekretarz Sądowy

M